

◆ Poeziya

Xatirə NURGÜL

QIZIM ÜÇÜN NƏĞMƏLƏR

BİRİNCİ NƏĞMƏ

Uzaqlarda qaldı
divarlara adımı yazdığım günlər.
Həyat bəzən elə qəddar olur ki...
Unutduğum anları gündəliklərdən oxumağın
qəribə hissini yaşayıram indi –
insan xatirələriylə bütövdü,
xatırlaya bildiyi qədər bütöv...

Adımı yazdığım
divar kağızımızın rəngini unutmuşam, ana.
Bəlkə sən xatırlayasan.
Yenə ümid verəsən bəlkə
"unutmaq ən yaxşı dərmandı" deyə.

Baxıram gündəliyə
unutmamaq üçün nə yazım, kimi yazım...
"02.05.2017–
Hərfləri tanımır hələ
divarları yazan balaca qızım..."

İKİNCİ NƏĞMƏ

Alnımın ən dərin qırışında gizləyirəm səni
heç kim görməsin deyə.

Bir gün
 "Ağaran saçlarımın,
 tökülən dişlərimin arasından
 boylanan bu qadın kimdi, İlahi?
 Ey, sən kimsən qadın?" - deyə soruşdum ixtiyari.
 "Bu, sənsən" dedi gözlərim,
 "Sənsən" dedi əllərim.
 "Sənsən" dedi saçlarımın hər nöqtəsindən baxan illər.

Mən onda bildim...
 Mən onda bildim ki, ağaclar əbədi deyil.
 Solmaq güllərin,
 ayrılmaq yolların təbii halıdı.
 Mən onda bildim ki,
 insan qocalır...
 Ölüm təbii halıdı insanın.

Alnımın qırışında gizləyirəm səni, qızım.
 Hər kəsdən, hər şeydən gizləyirəm.
 Gizlətmək təbii halıdı qadınların.
 Susmağı öyrən,
 unutmamı öyrən.
 Yaşamağı öyrən...
 Yaşamaq ən təbii halıdı sənin...

ÜÇÜNCÜ NƏĞMƏ

Su öz yolunu tapar,
 işıq öz yolunu.
 Səhrada yol axtaranlara bənzər
 əli çıraqlı gəzən adamlar.

Söz sözü çəkərsə şeir olar,
 Şeir sözün yoludur.
 Uzaqdan əl edən qırmızı köynəkli adamın
 əlləri oynar havada –
 Hava gözün yoludur.

Sularda görünən yelkənlər
 ən yaxın dostudur küləyin.
 Üfüqlərə üz tutar dəniz.
 Külək yelkənin, üfük dənizin yoludur.

Susmağı öyrənəndən
 daha yaxşı duyuram dərdi.
 Dərd nə uzun yoldur...

Qıvrım saçlım, gəl yaxına,
anan kəsə etsin yolu.
Həsərin süd qoxusuyla,
baxışın uzaqlıq qorxusuyla dolu.

Qıvrım saçlım, gülər gözlüm,
gəl, nağıl oxuyum sənə –
nağıl ümidin,
ümid yazın yoludur.
Qoy öpüm göyərçin əllərini
əllərin ümidlə doludur...

HƏVVANIN NƏĞMƏSİ

Dünya həmində yenə
böyüklər, uşaqlar, qadınlar.
Deyəsən,
yenə yoxam Yaradanın yadında.

Mamır basmış çöllərin,
Yağından sonra yağmura tuş gəlmiş küllərin
genetik kodunu öyrənə bilmədik.

Həm də bilmədik ki,
evlər içində adam varsa, ocaq olar,
ışiq olar,
həyat olar,
nağıl olar.
Nə xoşbəxtdir yağın yağışa
Qol-boyun olub
pəncərədən baxanlar.

Dünya həmində yenə...
Yanmış evin külləri içində
tanımadım öz üzümü.
Hələ də yadıma sala bilmirəm
yediğimiz alma idi, ya üzüm
Qayıdanda yer üzünə.

XATIRLAMAQ ÜÇÜN – 2007

Nədəndir heç bilmirəm
sağ cibimdən
unudulmuş uşaqlığım çıxır həmişə
yəni günəşə doyunca baxmağı
öyrənən balaca

Hamıdan gizlədiyim
sol cibimdəsə
utancaq qızcığazın
ilk sevgisi var
ilk kədərləri
ilk şeirləri...

Əllərim də doludur xəyallarla,
itkilərlə...
Bir yaz sabahında
öz doğma evimizdə
itirdiyim atamın gözləri
“heç vaxt ayrılığa inanma” deyir.
O gündən yadlaşan evimiz
ayrılığa inanmağı öyrədir mənə.

amma nədənsə
indicə sağ əlimlə yazdığım şeir də
“ayrılığa inanma” deyir...
nədənsə... nədənsə...

QARATOXMAQ

Ağ-qara fotoları doğrayıb xırda-xırda
bağışladım dənizə.
Əvvəl qaraldı suyun üzü,
sonra da büründü ağ köpüklərə...

Sən, ey, ulu adam,
söylə, necə gizlənim
insanların dilindəki duaların əlindən?
Xızır dedim adına,
qurtar, xilas et məni
bu amansız çoxluqdan.

Yuxumdakı qaratoxmaq üzlü adamlardan
qorxuram yaman.

Yaxın gəl, ulu adam,
barmaqlarımın ucunda
buludları toxuduğum millərin yeri qalıb.

Cibimdə salıb itirdiyim yaylığımın yoxluğu,
bir də ağ-qara fotoların soyuqluğu duyulur.

Gəl, xilas et ruhumu, ulu adam.
Qurtar məni yuxumdakı qaratoxmaq qorxudan.

MONO ŞEİR

Təkliyin ən gözəlini yaşayıram –
Bir fincan çay, bir dəftər şeir,
yutubda "ay işığı".

Bir ömür yaşadıqdan sonra bildim daha...
Bildim ki, xəyallar yalançıdı,
xatirələr aciz.
Ümidlə yanaşı addımlamaq
onunla eyni yolu getmək deyil.
Ömür hansısa kitabı bitirmək deyil,
başlamaqdı daha çox...

Susuram.
Düşünürəm özümü, gecəni, qaranlığı,
yutubda davam edir "ay işığı"...

Siz bilməzsiz,
Bilməzsiz bəlkə də
insanın təklilə sınağa çəkildiyini.
Unudulduğunu,
Təkləndiyini.

Bir gün də əllərinin əsib
belinin büküldüyünü görən ölüm
gələr uzaq yoldan,
deyər ki,
hazırlaş, gedirik,
yaman uzun çəkdi bu təklik...

UNUTMAĞA GEDƏN QATAR

Qatarın pəncərəsindən əl edən qadının baxışları
unudulduğumu xatırlatdı mənə...
Unutmağa gedirdi qadın...
unutmağa gedirdi dünənini,
bu gününü,
sabahla bağlı arzularını,
xərçəngli təbəssümləri,
avtomobil qəzalarını,
daha nələri,
daha kimləri...
Amansız həkimləri,
ümitsiz baxışları,
soyuq torpaqları,
tökülən yarpaqları...

"Gərgin kədərlərin fonunda
unutmaq ən ali hissidir"
deyə düşünürdü o qadın.
Yaşamaq ən çoxu nəfəsdə,
ən azı ürək...

Seyrək saçlarını barmaqlarıyla darayıb
əl etdi qatarın pəncərəsindən,
əl etdi uzaqlara,
üz tutub getdi onu tanımayan yerlərə,
getdi azadlıqlara...

DUALARIN TOQQUŞDUĞU YER

Bir vaxtlar hələ sarı idi günəş,
mavi idi dəniz,
parlaq idi üfüqlər.
Uşaqlar çərpələnglə salamlayırdı səhəri,
Qadınlar gülüşləriylə,
Kişilər çəkmələrinin səsiylə.

Bir vaxtlar
bir, iki, üç deyib günəşə tərəf qaçan
balaca qız vardı.
Toppuş əlləri ilə qapayıb gözlərini
barmaqlarının arasından baxardı göy üzünə,
xəyalında qalxardı göy üzünə...

İndi göyə yol çəkirik - ümid yolu.
Amma əvvəllər oxuyardıq:
"Duaların göydə toqquşduğu yerdə yaranıb günəş".

Nəhəng şəhərlər salırıq,
göydələnlər tikirik uca-uca.
Adamlarsa əvvəlkitək xırda qalıb.
Şəhərlər böyük, adamlar balaca.

Amma bir vaxtlar
biz - balaca adamlar
səhradakı çadırlara sığınmışdıq "vətən" deyərək,
Xoşbəxtliyə səsləyirdi bizi
günəşə tərəf burulub gedən üfüqlər.
Onda hələ nə intiharlar vardı,
nə edamlar.
Onda hələ adamlara inanırdı adamlar.